

[Finansministeren.]

havde noget at gøre med den aktuelle økonomiske politik eller dens holdbarhed.

Nu har det ærede medlem flere gange nævnt ejendomsskatterne. Man kan ikke sige, at det spørgsmål havde noget at gøre med den opgave, der forelå, selv taget i temmelig vid betydning; det havde jo heller ikke noget at gøre med skabelsen af en holdbar finanspolitik, at man lige netop fik den form for en skattereform, som man insisterede på, med den lille forhøjelse af bundgrænsen i beskatningen og den meget store forhøjelse af proportionalgrænsen. Det giver os jo et indtryk af, at hvis man overhovedet gik ind i forhandlingerne for at få et forlig — hvad jeg stadig synes er tvivlsomt, når det drejer sig om de konservative — så var det bl. a. for at udnytte muligheden for at gennemføre, hvad jeg vil kalde en afpresningspolitik over for regeringen. Jeg siger udtrykkelig en afpresningspolitik. Det kan godt være, man er ked af, at vi ikke i tilstrækkelig grad var villige, at vi ikke tilstrækkelig hurtigt kom med oplæg, der, om jeg så må sige, gav pote. Men man kan vel ikke forlange, at vi før en nærmere undersøgelse af, hvad det egentlig var, oppositionen ønskede — for det stod fra starten uklart — lagde en skitse op. Men vi gjorde det alligevel. Vi havde viljen til at nå et forlig. Det er i dag uklart, synes jeg, hvad der var grunden til, at man fra oppositionens side, da det kom til stykket, ikke ville.

Til det ærede medlem hr. Baunsgaard skal jeg sige, at det er da rigtigt, at den finansielle stilling og holdbarheden af den økonomiske politik ikke påvirkes af, om det er en merværdiafgift eller en detailomsætningsafgift, der eventuelt gennemføres fra den 1. januar. Jeg kan da også forstå, at det ærede medlem må tage forbehold på dette punkt. Jeg kan bekræfte, at der ikke er aftalt noget herom, men jeg vil gerne sige, at det har betydning for det samlede provenu, at der sker noget fra 1. januar, og det har dermed også betydning for den økonomiske politik, i hvert fald i den sidste ende af finansåret.

Over for det ærede medlem hr. Aksel Larsen må jeg blot gøre opmærksom på, at de militære besparelser, der er tale om, drejer sig om 23 mill. kr. Jeg skal endvidere gøre det ærede medlem opmærksom på, at de 1½ mill. kr., som nu søges bevilget,

holder sig inden for den givne bevillingsramme. Jeg siger det, for at det ikke skal lykkes det ærede medlem at give det udseende af, at der her er tale om en forhøjelse af forsvarsudgifterne.

Må jeg over for det ærede medlem hr. Iver Poulsen gentage, hvad jeg sagde før, at vi har fremgang i dansk økonomi. Det var ikke blot noget, der gjorde sig gældende i 1964, det gør sig også gældende nu. Der er stadig høj og stigende produktion; der er stadig god fortjeneste til befolkningen; der er stadig høj, jeg tør velsige fuld beskæftigelse. Det er denne fremgangslinje, vi ønsker at forstærke; og for at dette kan lade sig gøre, mener vi, det er nødvendigt at gennemføre den finanspolitik, vi her har lagt op til.

Så vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at det ærede medlem skal være lidt forsigtig med at bære falsk vidnesbyrd mod sin næste; det var han lige på grænsen til ved det, han talte om heroppe før. Det ærede medlem sagde, at socialdemokratiet ønsker ikke privat opsparing. Nu vil jeg gerne sige det, så det ærede medlem kan forstå det og ikke behøver at gentage sine forkerte påstande, at det er en usand påstand. Socialdemokratiet ønsker den størst mulige private opsparing. Vi har medvirket og vil gerne medvirke til ordninger, der kan fremme den private opsparing. Hvor vor skepsis sætter ind, er over for ordninger, som dels er administrativt meget udviklede, dels måske giver en meget ringe opsparing i forhold til, hvad de medfører i skatteprovenutab. Endelig har vi skepsis over for sådanne ordninger, der uden at fremkalde egentlige nye opsparinger først og fremmest virker som skattelettelse for mere velstående borgere. Vi har altså denne skepsis, og derfor vil vi gerne søge andre veje. Men det skal ikke lykkes det ærede medlem her at sige, at socialdemokratiet er imod privat opsparing.

Der er imidlertid en ting, der er helt sikker, og det er, at hvad vi end skattemæssigt eller på andre måder gør, så kan vi ikke fra i år til næste år forøge den private opsparing således, at vi derigennem ikke længere har behov for en stram finanspolitik og et kasseoverskud af den størrelse, der her er nævnt. Det er simpelt hen betingelsen for at bringe de former for uligevægt, der er i økonomien, ud af verden. Det er betingelsen for på længere sigt at fortsætte fremgangslinjen